

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko (...) Szpitalowi Klinicznemu w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej

pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 grudnia 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego wyjaśnienia, czy dopuszczalne jest oddalenie powództwa w oparciu o zasady słuszności i miarkowania żądanych pozwem kwot w sytuacji, w której nie istnieją wątpliwości w kwestii, że przyczyną szkody było wyłącznie zaniechanie zobowiązanego, na którym ciążył szczególny obowiązek prawny w zakresie opieki medycznej, która powinna być co najmniej zgodna z aktualną wiedzą medyczną w danym zakresie, oraz w której pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w żaden sposób nie kwestionował wysokości roszczeń, a jedynie podstawy odpowiedzialności.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Twierdzenia skarżącego nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zaprezentowana w skardze argumentacja powinna mieć charakter ściśle jurydyczny, a nie odnosić się do dokonywanej w sposób subiektywny oceny

zgromadzonego w sprawie materiału procesowego. Pytanie przedstawione przez skarżącego zostało zredagowane w sposób odbiegający od istoty przedstawionej przesłanki przedsądu, ponieważ stopień jego skonkretyzowania oraz osadzenie w subiektywnie postrzeganym stanie faktycznym sprawy wskazują na dążenie do uzyskania odpowiedzi związanej z oceną trafności kwestionowanego rozstrzygnięcia.

Ubocznie należy wskazać, że użyte w art. 444 § 2 k.c. określenie mówiące o „odpowiedniej” rencie, jak również użyte w art. 445 § 1 k.c. sformułowanie traktujące o zasądzeniu „odpowiedniej” sumy tytułem zadośćuczynienia, z natury rzeczy pozostawiają do oceny Sądu kwestię, jaka kwota będzie w okolicznościach sprawy „odpowiednia”. W sytuacji, w której sąd stwierdzi, że powód nie może uzyskać zadośćuczynienia w wysokości, której żąda, naturalne jest oddalenie powództwa w części, w której żądana przez niego kwota przewyższa tę, która według Sądu jest „odpowiednia”.

Ponadto, Sąd Apelacyjny oddalił żądanie zasądzenia renty i odszkodowania stanowiącego skapitalizowaną rentę, gdyż ustalił, że pozwany nie przyczynił się do uszczerbku skarżącego na zdrowiu w postaci zawału, gdyż ten nastąpiłby w związku z tym, że skarżącego dotykała przewlekła, postępująca i nieuleczalna choroba – miażdżyca. Sąd Apelacyjny przyznanie zadośćuczynienia skarżącemu uzasadnił zaś ustaleniem, że działanie pozwanego spowodowało krzywdę w postaci cierpień fizycznych i moralnych w innym zakresie. W związku z tym twierdzenie skarżącego, iż „przyczyną szkody było wyłącznie zaniechanie zobowiązanego”, stanowi próbę podważenia ustalenia faktycznego dokonanego przez Sąd Apelacyjny, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 2 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

